

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/107/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215218929
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4215218929.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: Ing. P. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom V., Y. 21, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 11. februára 2020 č. k. 5C/356/2015-183 vo výroku o náhrade trov konania takto

rozhodol:

Odvolačím súdom uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku týkajúcom sa náhrady trov konania potvrdzuje s upresnením, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom v konaniach vedených na OS Komárno pod sp. zn. 6C/132/99 a na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 9Co/155/2011, 9Co/156/2011 a 9Co/333/2012 zastavil pre späťvzatie žaloby v súlade s ust. § 144 a § 145 ods. 1 CSP. O trovách konania rozhodol podľa § 256 CSP, pričom vychádzal aj z uznesenia NS SR sp. zn. 7MCdo 4/2010 zo 14. 09. 2011. Dospel k záveru, že žalovaný si uplatnil náhradu trov konania a žalobca zavinil, že konanie bolo zastavené, súd žalovanému náhradu trov konania priznal v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Uznesenie súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý svoje odvolanie podával do výroku o priznanej náhrade trov konania žalovanému, pričom sa domáhal zrušenia uznesenia súdu prvej inštancie a zastavenia konania, alternatívne postúpenia veci orgánu, do právomoci ktorého patrí. Namietal, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti je nesprávne, nezákonné, nepreskúmateľné a arbitrárne, ktoré nedodržiava zákonné ustanovenia, ktoré sa vzťahujú na konkrétnu vec. Namietal, že súd podanie žalovaného zo dňa 04. 04. 2019, v ktorom vyčíslil trovy konania v sume 18,08 eura nezaslal strane žaloby v rozpore s článkom 9 CSP a porušil tak rovnosť v konaní a rovnosť zbraní. Poukázal v tejto súvislosti na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 570/2017 zo dňa 07. 08. 2018, ako aj uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 392/2018 zo dňa 16. 10. 2018.

2.1. V napadnutom uznesení súd prvej inštancie nekvalifikuje, z čoho pozostáva priznaná suma 18,08 eura, teda v tejto časti je rozhodnutie nejasné a nepreskúmateľné. Súdom aplikované ust. § 256 nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, čo dokazuje aj to, že uznesenie NS SR sp. zn. 7 MCdo 4/2010 zo dňa 14. 09. 2011 je nesprávne aplikované na predmetný prípad. Ďalej namietal, že napadnutý výrok súdu prvej inštancie, podľa ktorého súd priznáva žalovanému plnú výšku náhrady trov konania, je nezákonný a odporuje aj § 255 ods. 1 CSP. Napadnutá časť uznesenia nemá náležité odôvodnenie v zmysle

požiadaviek kladených na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Záverom svojho odvolania poukázal na nálezy ÚS SR I. ÚS 629/2016 z 18. 02. 2017, I. ÚS 457/2017 z 08. 11. 2017 týkajúce sa rozhodovania o nároku na náhradu trov konania.

3. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol uznesenie súdu prvej inštancie v jeho výroku (II.) ako vecne správny potvrdiť. S poukazom na znenie napadnutého výroku, ako aj odôvodnenie uznesenia považuje odvolacie dôvody prezentované žalobcom za neopodstatnené. K tvrdeniu žalobcu, že podanie, ktorým si vyčíslil náhradu trov konania mu nebolo zaslané na vyjadrenie, čím malo dôjsť k porušeniu rovnosti strán v konaní, uvádza, že súd prvej inštancie nemá povinnosť zasielať vyčíslenie náhrady trov konania protistrane na vyjadrenie. V zmysle právnej úpravy súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania rozhoduje v dvoch fázach. V prvej fáze súd rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, rozhodne o tom, komu sa prizná nárok na náhradu trov konania pri rozhodovaní o nepriznaní nároku na náhradu trov konania posudzuje výlučne mieru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP), resp. zavinenie strany v konaní na zastavení konania (§ 256 CSP) a to bez ohľadu na existenciu prípadného vyčíslenia jednotlivých úkonov. S prihliadnutím na to, že žalobca vzal žalobu v celom rozsahu späť (bez preukázania, že späťvzatie bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného) súd správne pristúpil k aplikácii znenia § 256 CSP a priznal mu náhradu trov konania v plnej výške. Následne súd prvej inštancie v odôvodnení uznesenia správne poukázal na § 262 ods. 2 CSP, podľa ktorého o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením. Nesprávna je preto argumentácia žalobcu obsiahnutá v bode 3. odvolania, že súd nekvalifikoval, z čoho pozostáva suma 18,08 eura, pretože súd prvej inštancie v tejto fáze rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania, a nie o ich výške. Súd prvej inštancie predmetným uznesením mu nepriznal náhradu trov konania vo výške 18,08 eura. Až v druhej fáze rozhodovania o trovách konania vyšší súdny úradník pristúpi k posúdeniu opodstatnenosti a účelnosti jednotlivých úkonov, ktoré mu vznikli uplatňovaním alebo bránením práva, pričom proti uzneseniu o výške náhrady trov konania je prípustná sťažnosť.

4. K vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že na podanom odvolaní v plnom rozsahu trvá. Namietal, že vyjadrovateľka J.. D. X. nemá vo veci vecnú legitimáciu, pretože žiadnym spôsobom nepreukázala súdu, ani jemu, že je splnomocnená vystupovať v konaní vedenom na OS Komárno pod sp. zn. 5C/356/2015. Vyjadrenie žalovaného neuznáva v celom rozsahu. Zároveň ho prekvapuje, že pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie, ani žalovaný neprihliadli na nespornú existenciu aj dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 257 CSP).

5. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd v zmysle ust. § 34 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom výroku týkajúcom sa náhrady trov konania je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť s upresnením, že žalovanej sa priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 02. 11. 2015 domáhal náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu nesprávneho úradného postupu v občianskom súdnom konaní vedenom na OS Komárno pod sp. zn. 6C/132/1999 Zb., ako aj rozhodnutiami KS v Nitre sp. zn. 9Co/155/2011, 9Co/156/2011, 9Co/333/2012-915 zo dňa 29. 11. 2012-915 zo dňa 29. 11. 2012. Uznesením zo dňa 28. 03. 2019 č. k. 5C/356/2015-123 súd návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zamietol (I.), návrh na spojenie konaní pod sp. zn. 5C/356/2015 a sp. zn. 9C/12/2013 na spoločné konanie zamietol (II.), súd konanie v časti o zaplatenie 33.567,56 eura z titulu náhrady škody za nesprávny úradný postup v súdnom konaní vedenom na OS Komárno pod sp. zn. 6C/132/1999 a v časti o zaplatenie 33.567,56 eura z titulu náhrady škody za nezákonné rozhodnutia vydané v súdnom konaní vedenom na OS Komárno pod sp. zn. 6C/132/1999 zastavil (III.), vo zvyšnej časti súd podanie žalobcu zo dňa 28. 10. 2015, doručené súdu dňa 02. 11. 2015 odmietol (IV.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100% (V.). V dôsledku podaného odvolania žalobcu uvedené uznesenie preskúmal Krajský súd v Nitre, ktorý uznesením zo dňa 31. júla 2019 č. k. 9Co/163/2019-152 uznesenie OS Komárno zo dňa 28. 03. 2019 č. k. 5C/356/2015-123 v napadnutom výroku týkajúcom sa odmietnutia podania žalobcu zo dňa 28. 10. 2015, doručené súdu prvej inštancie dňa 02. 11. 2015 (IV.) a vo výroku o náhrade trov konania (V.) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne listom zo dňa 06. 02. 2020, ktorý bol doručený súdu prvej inštancie dňa 07. 02. 2020 žalobca oznámil, že žalobu berie v celom rozsahu späť, žiada konanie

zastaviť a termín vytyčeného pojednávania na deň 11. 02. 2020 o 9.00 hod. na OS Komárno zrušiť. Zároveň žiadal, aby súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Na výzvu súdu žalovaný oznámil, že súhlasí so späťvzatím žaloby žalobcom a uplatňuje si náhradu trov konania, ktoré vyčíslila na sumu 18,08 eura titulom cestovných nákladov. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením tak, že konanie z dôvodu späťvzatia žaloby zastavil a žalovanému priznal plnú výšku náhrady trov konania. Uznesenie súdu prvej inštancie bolo napadnuté zo strany žalobcu len v II. výroku o priznaní náhrady trov konania žalovanému.

7. Podľa § 470 odsek 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

9. Podľa § 255 odsek 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

10. Podľa § 256 odsek 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

11. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie (pôvodne ust. § 146 ods. 2 a § 147 OSP) bola pretransformovaná po prijatí Civilného sporového poriadku do podoby vyjadrenie v ust. § 256 CSP a znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri riadnom priebehu nevznikli uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu.

Pojem „procesné zavinenie“ použitý v § 256 CSP sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Konanie môže byť zastavené z rôznych procesných dôvodov, najčastejšie dochádza k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby (celkom alebo sčasti) alebo v dôsledku nedostatku procesných podmienok. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, ak už vznikol procesno-právny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom. Zavinenie môže existovať tak na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného. Na strane žalobcu existuje procesné zavinenie napr. ak podal žalobu vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu, alebo podal žalobu, hoci existovala res iudicata alebo prekážka litispendencie, alebo ak bez dôvodu vzal žalobu späť, avšak aj vtedy, ak vzal žalobu späť pre dôvodné vznesenie námietky premlčania žalovaným a pod.

Aj za účinnosti Civilného sporového poriadku naďalej platí, že ak pre správanie žalovaného bola vzatá žaloba späť, ktorá bola podaná dôvodne, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne zavinil zastavenie konania. Ide najmä o prípady, kedy žalovaný po podaní žaloby plnil žalobcovi, v dôsledku čoho žalobca vzal žalobu späť. Dôvodnosť žaloby sa posudzuje procesne a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Rozhodnou je skutočnosť, že žalovaný plnil to, čoho sa žalobca domáhal a že len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť.

Aj náhrada trov konania priznaných podľa § 256 ods. 1 CSP sa vzťahuje len na účelne vynaložené trovy. Ide o vyjadrenie všeobecného princípu, že nárok na náhradu trov konania je úzko spätý s účelnosťou ich vynakladania pri posudzovaní práva na súdnu ochranu.

Pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP je súd povinný skúmať, či niektorá zo strán sporu zavinila, že konanie sa muselo zastaviť. Záver súdu o tom, že je splnený predpoklad na náhradu trov nevylučuje, aby súčasne dospel k záveru, že sú splnené predpoklady na aplikáciu ust. § 257 CSP (dôvody hodné osobitného zreteľa). Aj v zmysle stále platnej

judikatúry platí, že zavinenie je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska, a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej. Preto, ak zoberal žalobca návrh späť, zásadne platí /ak nejde o pôvodne uvedený dôvod uvedený v § 146 ods. 2 vety druhej OSP (teraz § 256 ods. 1 CSP)/, že zavinil zastavenie konania, a preto je povinný uhradiť odporcovi jeho trovy (uznesenie NS SR sp. zn. 5 MCdo 12/2008). Aj v zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 2 Obdo 4/2010 zavinenie zastavenia konania spočíva predovšetkým na procesnom zavinení zastavenia konania, t. j. účastník konania, ktorý podal návrh na začatie konania a bez vecného rozhodnutia súdu zoberal svoj návrh na začatie konania späť (napr. bez udania dôvodu), pokiaľ podanie účastníka konania výslovne neobsahuje vzdanie sa práva na náhradu trov konania, nemožno bez ďalšieho usudzovať z prejavu súhlasu so späťvzatím návrhu na začatie konania vzdanie sa práva na náhradu trov konania.

13. V preskúmvanej veci je nesporné, že žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody za nesprávny úradný postup, ako aj nezákonné rozhodnutia súdov v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, majúc za to, že nesprávnym úradným postupom, ako aj nezákonným rozhodnutím mu bola spôsobená škoda v občianskom súdnom konaní 6C/132/1999 vedenej na OS Komárno. Uznesením zo dňa 28. 03. 2019 č. k. 5C/356/2015-123 súd konanie v časti o zaplatenie 33.567,56 eura z titulu náhrady škody za nesprávny úradný postup a v časti o zaplatenie 33.567,56 eura z titulu náhrady škody za nezákonné rozhodnutie zastavil pre späťvzatie žaloby žalobcom. Tento výrok nadobudol právoplatnosť dňa 14. 05. 2019. Vo zvyšnej časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobu odmietol, rozhodoval Krajský súd v Nitre, ktorý svojím uznesením zo dňa 31. 07. 2019 č. k. 9Co/163/2019-152 napadnutý výrok týkajúci sa odmietnutia podania žalobcu zo dňa 28. 10. 2015, ako aj vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie vytyčil pojednávanie na deň 11. 02. 2020, pred uskutočnením ktorého listom zo dňa 06. 02. 2020 (č. l. 164) žalobca oznámil súdu, že žalobu berie v celom rozsahu späť, žiada konanie zastaviť a zrušiť vytyčený termín pojednávania na deň 11. 02. 2020.

14. Následne súd prvej inštancie, ktorý v dôsledku späťvzatia žaloby, so späťvzatím ktorej žalovaný súhlasil, konanie zastavil a o trovách konania rozhodol v zmysle § 256 ods. 1 CSP, keď posudzoval procesné zavinenie na zastavení konania. Je nesporné, že žalobca zoberal svoju žalobu späť bez udania dôvodu, pričom k späťvzatiu žaloby nedošlo pre správanie žalovaného. Nie je preto možné konštatovať, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním sa žalovaného, keď k zastaveniu konania došlo pre späťvzatie žaloby žalobcom bez uvedenia dôvodu. Za danej situácie, pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca zavinil zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby, dôvodnosť žaloby sa v takomto štádiu konania posudzuje už len procesne, bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Rozhodujúcou je iba skutočnosť, či žalovaný plnil, čoho sa žalobca domáhal a či len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť. Keďže žalobca zoberal žalobu späť bez udania dôvodu, v zásade platí, že zavinil zastavenie konania, a preto v zmysle § 256 ods. 1 CSP je potrebné priznať druhej strane (žalovanému) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

15. Záver súdu prvej inštancie v procesnom zavinení žalobcu na zastavení konania je síce správny, avšak formulácia napadnutého výroku súdu prvej inštancie (II.) nie je úplne konformná s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, predovšetkým s ust. 262 ods. 1, 2 CSP, pretože súd prvej inštancie rozhoduje len o nároku na náhradu trov konania, a nie o jej výške, pretože ust. § 262 ods. 1 CSP predpokladá, že o trovách konania sa rozhoduje v dvoch fázach: v prvej fáze v rozhodnutí súdu, ktorým sa konanie končí, musí súd rozhodnúť komu sa prizná nárok na náhradu trov konania. O samotnej výške náhrady trov konania sa bude rozhodovať až v druhej fáze, a to až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Výška náhrady účelne vynaložených trov konania bude posudzovaná samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z uvedeného dôvodu odvolací súd ako vecne správny potvrdil výrok II. o priznaní náhrady trov konania žalovanému, avšak v zmysle ust. § 256 ods. 1 precizoval v zmysle CSP výrok tak, že žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Z uvedených dôvodov nie je dôvodná ani námietka uvádzaná žalobcom v podanom odvolaní, keď namietal, že súd prvej inštancie mu nezaslal podanie žalovaného, ktorým si vyčíslil trovy konania v sume 18,08 eura, pretože v prvom štádiu o rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd nerozhoduje o výške trov konania, iba o tom, či tej-ktorej strane priznáva, resp. nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

16. Pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania podľa § 256 ods. 1 CSP je súd vždy povinný skúmať, či niektorá zo strán zavinila, že sa konanie muselo zastaviť, avšak zároveň skúma, či v danom prípade neexistujú okolnosti hodné osobitného zreteľa (ako reakcia odvolacieho súdu na námietku žalobcu vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného), z ktorého dôvodu by bolo potom potrebné aplikovať na danú vec ust. § 257 CSP. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (uznesenie NS SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010, 3 MCdo 46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť.

16.1. Odvolací súd však v danej veci nezistil, že by vo veci existovali výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by umožňovali súdu nepriznať nárok na náhradu trov konania žalovanému. V danej veci sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonnými rozhodnutiami v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Sám žalobca pri podaní žaloby musel zväžiť aj prípadné následky v podobe trov konania, pokiaľ by vo veci nebol úspešný. K prvému späťvzatiu žaloby došlo dňa 18. 01. 2019 a následne po rozhodnutí odvolacieho súdu, kedy odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo jeho podanie zo dňa 28. 10. 2015 odmietnuté a vrátil na ďalšie konanie, žalobca následne reagoval tak, že zobrať žalobu v celom rozsahu späť bez toho, aby uviedol dôvody späťvzatia. V podanej žalobe, ale ani v samotnom odvolaní žalobca neuvádza bližšie také dôvody, ktoré by bolo možné pomenovať ako dôvody hodné osobitného zreteľa, či už ide o majetkové, sociálne, osobné, zárobkové alebo iné pomery, ktoré by odôvodňovali v danom prípade použitie ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania. Žalobca dal do pozornosti ust. § 257 CSP ani nie v podanom odvolaní, ale až vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného na podané odvolanie žalobcu. Ani v tomto však bližšie nešpecifikoval také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali úvahu súdu o tom, či v danom prípade nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania strane, ktorej v zmysle § 256 ods. 1 CSP patria.

17. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mal v odvolacom konaní úspech.

18. Záverom odvolací súd k vyjadreniu žalobcu, pokiaľ namietal, že vyjadrovateľka J.. D. X. (za žalovanú) nemá vo veci vecnú legitímáciu, uvádza, že J.. D. X. (za slobodna H.) bola poverená ministrom spravodlivosti SR zo dňa 20. 01. 2016 (č. I. 29) na zastupovanie v uvedenej veci vedenej na OS Komárno v celom rozsahu. Z uvedeného dôvodu táto námietka žalobcu nie je dôvodná.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).